

דעם רבינ'ס אעשיות

ספורי מעשיות משנים קדמוניות
מרבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א

המעשה עם הבחינות
בלשה"ק ובאידיש

מעשה י"ג

מ"שבֿעָה בַּעֲטָלְעָרִס" - "דִּי זִיבֿן בַּעֲטָלְעָרִס" (2)

די סיפורי מעשיות וואס דער הייליגער רבי האט דערציילט זענען קודש קדשים, זיין כוונה איז געווען אונז צו אויפוועקן פון טיפן שלאף, אזוי ווי דער רבי האט געזאגט אז "די סיפורי מעשיות זענען מסוגל צו אויפוועקן פון שלאף.
דער הייליגער רבי האט געזאגט אז אין יעדע ווארט פון די הייליגע מעשיות זענען באהאלטן סודות התורה,
און אפילו א פשוטער מענטש וואס וועט עס לערנען, קען ארויס נעמען פון דעם מוסר און התעוררות צו השם יתברך.

ספורי מעשיות משנים קדמוניות - מעשה יג - מ' השבעה בעטליר'ס' - שספרה רבנו נחמן מברסלב זיע"א

אומר. אך היו שם חכמים, ואמרו. בודאי זאת היא מעשה ישנה מאד, וכבדו את השני שיספר.

ענה השני שלא היה זקן כמו הראשון: זאת היא מעשה ישנה?! (בלשון תמה) זאת המעשה אני זוכר גם-כן, אבל אני זוכר גם-כן "כשהיה הנר דולק".

ענו ואמרו שם: זאת היא מעשה ישנה ביותר מהראשונה. והיה פלא אצלם שזה השני, שהוא יניק מהראשון, וזוכר מעשה ישנה יותר מהראשון. וכבדו את השלישי שיספר.

ענה ואמר השלישי, שהיה יניק יותר: אני זוכר גם כשהתחיל בנין הפרי, והינו כשהתחיל להתרקם הפרי ענו ואמרו: זאת היא מעשה ישנה ביותר.

ענה הרביעי, שהיה יניק עוד יותר: אני זוכר גם "כשהוליכו הגרעין לנטע הפרי".

ענה החמישי, שהיה יניק עוד יותר: אני זוכר גם "החכמים, שהם היו חושבים וממציאים את הגרעין".

ענה השישי וכו', שהוא זוכר גם "את הטעם של הפרי קדם שנכנס הטעם בתוך הפרי".
ענה השביעי וכו', ואמר "שהוא זוכר גם את הריח של הפרי קדם שנכנס בפרי".

ענה השמיני ואמר, שהוא זוכר גם "המראה של הפרי קדם שנמשכה על הפרי". ואני (הינו זה הבעטליר העור שמספר כל זה) הייתי אז תינוק לגמרי, והייתי גם-כן שם. ועניתי ואמרתי להם: אני זוכר כל אלו המעשיות, ואני זוכר "לאו פלום"! (און איך גידענק גאר נישט)

ענו ואמרו: זאת היא מעשה ישנה מאד, יותר מכלם! והיה חדוש גדול אצלם שהתינוק זוכר יותר מכלם.

והתחילו לזכור החסדים שעשה עמהם השם יתברך בהיותם ביער. והיו בוכים והיו מתגעגעים מאד: איך לוקחין לכאן את הבעטליר הראשון העור, שהביא לנו לחם ביער?

ותכף ומיד בתוך שהיו מתגעגעים מאד אחרי הבעטליר העור, ענה ואמר: הנני! הנה באתי אצלכם על החתנה. ואני נותן לכם מתנה לדרשה (שקורין דרשה גישאנק), שתהיו זקנים כמוני!

פי בתחלה ברכתי אתכם בזה, ועכשיו אני נותן לכם זאת במתנה גמורה לדרשה: שתחיו חיים ארפים כמוני. ואתם סבורים שאני עור? אין אני עור כלל.

רק שכל זמן העולם פלו, אינו עולה אצלי כהרף עין. (ועל כן הוא נדמה כעור, כי אין לו שום הסתכלות כלל על העולם, מאחר שכל זמן העולם אינו עולה אצלו כהרף עין.

ועל כן אין שך אצלו הסתכלות וראיה בזה העולם כלל) ואני זקן מאד, ועדין אני יניק לגמרי, (הינו יונג) ולא התחלתי עדין לחיות כלל. ואף על פי כן אני זקן מאד. ולא אני בעצמי אומר זאת, רק שיש לי הסכמה על זה מהנשר הגדול. ואספר לכם מעשה: (כל זה הוא דברי העור הנ"ל).

פי פעם אחת הלכו אנשים בספינות הרבה על הים. ובא רוח סערה ושיבר את הספינות, והאנשים נצלו. ובאו אל מגדל אחד. ועלו אל המגדל, ומצאו שם כל המאכלים ומשקאות ומלבושים, וכל מה שצריכים. והיה שם כל טוב וכל התענוגים שבעולם.

ענו ואמרו, שכל אחד יספר מעשה ישנה מה שהוא זוכר מזכרון הראשון. הינו מה שהוא זוכר מעת שהתחיל אצלו הזכרון. והיו שם זקנים ונערים. והיו מכבדים את הזקן הגדול שביניהם שיספר בתחלה. ענה ואמר: מה אספר לכם, "אני זוכר גם כשחתכו את התפוח מן הענף". ולא ידע שום אחד מה הוא

בתוך כך בא נִשְׁר גדול וְדַפַּק על המגדל, וְאָמַר לָהֶם:
חֲדְלוּ עוֹד מְלַהֲיוֹת עֲנִיִּים! שׁוּבוּ אֶל הָאוֹצְרוֹת שְׁלָכֶם,
וְהָיוּ מִשְׁתַּמְּשִׁים בְּאוֹצְרוֹת שְׁלָכֶם.

וְאָמַר לָהֶם שְׁיִצְאוּ מִן הַמַּגְדֵּל כְּדָרְךָ זְקוּנוֹתֶם, שְׁכַל מִי
שֶׁזָּקֵן יוֹתֵר, יֵצֵא תַחֲלָה. וְהוֹצִיא כָּלֶם מִן הַמַּגְדֵּל.
וְהוֹצִיא תַחֲלָה אֶת הַתֵּינֹק הַנַּ"ל, כִּי בְּאִמַּת הוּא זָקֵן
יֹתֵר מִכָּלֶם. וְכֵן כָּל מִי שֶׁהָיָה יָנִיק יוֹתֵר, הוֹצִיא קִדָּם.
וְהַזָּקֵן הַגָּדוֹל הוֹצִיא בְּאַחֲרוֹנָה. כִּי כָּל מִי שֶׁהָיָה יָנִיק
יוֹתֵר, הָיָה זָקֵן יוֹתֵר כַּנַּ"ל. וְהַזָּקֵן שֶׁבָּהֶם הָיָה יָנִיק
יֹתֵר מִכָּלֶם.

וְאָמַר לָהֶם: (הַנֶּשֶׁר הַגָּדוֹל הַנַּ"ל) אֲנִי אֶפְרַשׁ לָכֶם אֶת
הַמַּעֲשִׂיּוֹת שֶׁסָּפְרוּ כָּל הַנַּ"ל. כִּי זֶה שֶׁסָּפַר שֶׁהוּא זוֹכֵר
גַּם כְּשִׁחַתְכוּ אֶת הַתְּפוּחַ מִן הָעֵנָף, הֵינּוּ שֶׁהוּא זוֹכֵר
גַּם כְּשִׁחַתְכוּ אֶת טַבּוּרוֹ. (הֵינּוּ שֶׁגַּם אֶת הַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה
שֶׁנַּעֲשָׂה עִמּוֹ תִּכְף בַּעַת הַהוֹלְדָה, בַּעַת שִׁחַתְכוּ אֶת טַבּוּרוֹ,
גַּם אֶת זֶה הוּא זוֹכֵר).

וְהַשְּׁנִי שֶׁאָמַר שֶׁזוֹכֵר בְּשַׁעַה שֶׁהָיָה הַנֵּר דוֹלֵק, הֵינּוּ
שֶׁהוּא זוֹכֵר גַּם כְּשֶׁהָיָה בַּעֲבוּר, שֶׁהָיָה נֵר דוֹלֵק עַל
רִאשׁוֹ.

וְזֶה שֶׁאָמַר שֶׁזוֹכֵר גַּם בַּעַת שֶׁהִתְחִיל רְקוּם הַפְּרִי,
הֵינּוּ שֶׁזוֹכֵר גַּם כְּשֶׁהִתְחִיל לְהִתְרַקֵּם הַגּוֹף, דִּהְיִינוּ בַּעַת
יִצִּירַת הַגֵּלֶד.

וְזֶה שֶׁזוֹכֵר בַּעַת שֶׁהָיוּ מוֹלִיכִים הַגְּרָעִין לְנִטְעַת הַפְּרִי,
הֵינּוּ שֶׁזוֹכֵר גַּם כְּשֶׁנִּמְשְׁכָה הַטָּפָה בַּעַת הַזְּבוּג.

וְזֶה שֶׁזוֹכֵר אֶת הַחֲכָמִים שֶׁהָיוּ מְמַצִּיאִים אֶת הַגְּרָעִין,
הֵינּוּ שֶׁזוֹכֵר גַּם כְּשֶׁהָיָה הַטָּפָה עֵדִין בְּמוֹחַ. (כִּי הַמּוֹחַ
מְמַצִּיאִים אֶת הַטָּפָה).

וְזֶה שֶׁזוֹכֵר אֶת הַטַּעַם, הֵינּוּ הַנֶּפֶשׁ. וְהָרִיחַ, הֵינּוּ הָרוּחַ.
וְהַמְרָאָה, הֵינּוּ הַנִּשְׁמָה. וְהַתֵּינֹק אָמַר שֶׁזוֹכֵר לָאו
כָּלֶם, כִּי הוּא לְמַעַלָּה מִן הַכֹּל, וְזוֹכֵר אֶפְלוּ מֶה שֶׁהוּא
קִדָּם מִנְּפֶשׁ רוּחַ נִשְׁמָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת "אֵין".

וְאָמַר לָהֶם: חֲזְרוּ אֶל הַסְּפִינּוֹת שְׁלָכֶם, שֶׁהֵם הַגּוֹפִים
שְׁלָכֶם שֶׁנִּשְׁבְּרוּ, שִׁיתְּזוּרוּ וַיִּבְנוּ. עֲתָה חֲזְרוּ אֵלֵיהֶם,
וּבְרַךְ אֹתָם.

וְלִי (הֵינּוּ זֶה הַבְּעֻטְלִיר הָעוֹר שֶׁהָיָה תֵינֹק אֲזוּ, שֶׁהוּא מְסַפֵּר
כָּל זֶה) אָמַר הַנֶּשֶׁר הַגָּדוֹל הַנַּ"ל: אַתָּה בּוֹא עִמִּי, כִּי
אַתָּה כְּמוֹתִי. כִּי אַתָּה "זָקֵן מְאֹד וְעֵדִין אַתָּה יָנִיק
מְאֹד" וְעֵדִין לֹא הִתְחַלַּת לְחַיּוֹת כָּלֶל. וְאַף עַל פִּי כֵן
אַתָּה זָקֵן מְאֹד. וְגַם אֲנִי כֵּן, כִּי אֲנִי זָקֵן וְעֵדִין אֲנִי יָנִיק
וְכוּ'.

נִמְצָא, שֶׁיֵּשׁ לִי הַסְּכָמָה מֵאוֹתוֹ הַנֶּשֶׁר הַגָּדוֹל. (שְׂאֲנִי
חַי חַיִּים אַרְכִּים כַּנַּ"ל)

וְעַתָּה אֲנִי נוֹתֵן לָכֶם חַיִּים אַרְכִּים שְׁלִי, בְּמַתְנָה
לְדַרְשָׁה. וְנַעֲשֵׂה שָׁם שְׂמִחָה וְחִדּוּהַ גְּדוֹלָה וְעִצּוּמָה
מְאֹד מְאֹד.

בַּיּוֹם הַשְּׁנִי שֶׁל שִׁבְעַת יְמֵי הַמִּשְׁתָּה, חֲזְרוּ וְזָכְרוּ הַזּוּג
הַזֶּה אֶת הַבְּעֻטְלִיר הַשְּׁנִי. הֵינּוּ הַחֲרַשׁ שֶׁהִחִיָּה אוֹתָם
וְנָתַן לָהֶם לָחֶם. וְהָיוּ בּוֹכִים וּמִתְגַּעְגְּעִים: אֵיךְ לוֹקְחִין
לְכָאֵן אֶת אוֹתוֹ הַבְּעֻטְלִיר הַחֲרַשׁ שֶׁהִחִיָּה אוֹתָנוּ,
כַּנַּ"ל? בְּתוֹךְ שֶׁהָיוּ מִתְגַּעְגְּעִים אַחֲרָיו, וְהִנֵּה הוּא בָּא,

וְאָמַר הַנְּיָי? וְנִפְּל עֲלֵיהֶם, וְנִשְׁק אוֹתָם, וְאָמַר לָהֶם:
עַתָּה אֲנִי נוֹתֵן לָכֶם בְּמַתְנָה שֶׁתְּהִיוּ כְּמוֹנִי, שֶׁתְּחִיו
חַיִּים טוֹבִים כְּמוֹנִי. כִּי בְּתַחֲלָה בִּרְכַּתִּי אֶתְכֶם בְּזֶה,
וְעַתָּה אֲנִי נוֹתֵן לָכֶם חַיִּים טוֹבִים שְׁלִי, בְּמַתְנָה גְּמוּרָה
לְדַרְשָׁה.

וְאַתֶּם סוֹבְרִים שְׂאֲנִי חֲרַשׁ? אֵין אֲנִי חֲרַשׁ כָּלֶל! רַק
שְׁכַל הָעוֹלָם כָּלוּ אֵינוֹ עוֹלָה אֶצְלִי לְכָלוּם, שֶׁאֶשְׁמַע
הַחֲסָרוֹן שְׁלָהֶם. כִּי כָּל הַקּוֹלוֹת, כָּלֶם הֵם מִן חֲסָרוֹנוֹת.
כִּי כָּל אֶחָד וְאֶחָד צוֹעֵק עַל חֲסָרוֹנוֹ.

וְאֶפְלוּ כָּל הַשְּׂמִחוֹת שֶׁבַּעוֹלָם, כָּלֶם הֵם רַק מִחֲמַת
הַחֲסָרוֹן, שֶׁשְׂמַח עַל הַחֲסָרוֹן שֶׁחָסַר לוֹ וְנִתְמַלֵּא.
וְאֶצְלִי, כָּל הָעוֹלָם כָּלוּ אֵינוֹ עוֹלָה לְכָלוּם, שֶׁיִּפְנְסוּ
בְּאֲזַנֵּי הַחֲסָרוֹן שְׁלָהֶם. כִּי אֲנִי חַי חַיִּים טוֹבִים שְׂאֵין
בָּהֶם שׁוּם חֲסָרוֹן.

וַיֵּשׁ לִי הַסְּכָמָה עַל זֶה שְׂאֲנִי חַי חַיִּים טוֹבִים, מִן
הַמְּדִינָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת. וְחַיִּים טוֹבִים שְׁלוֹ הוּא, שֶׁהָיָה
אוֹכֵל לָחֶם וְשׁוֹתֵה מַיִם. (וְסַפֵּר לָהֶם):

דעם רבינ'ס מעשיות

שם _____
טלפון _____
עיר _____

מבחן בספורי מעשיות מעשה י"ג (2) - מהשבעה בעטלירס

- הוציאם לפי סדר הא"ב
- י. איך פירש הנשר הגדול את הזכרון של הזקן השישי שזוכר הטעם של הפרי קודם שנכנס בפרי?
 הנפש
 הרוח
 הנשמה
- יא. איך פירש הנשר הגדול את הזכרון של הזקן השביעי שזוכר הריח של הפרי קודם שנכנס בפרי?
 הנפש
 הרוח
 הנשמה
- יב. איך פירש הנשר הגדול את הזכרון של הזקן השמיני שזוכר המראה של הפרי קודם שנמשכה על הפרי?
 הנפש
 הרוח
 הנשמה
- יג. לאן אמר הנשר שיחזורו?
 אל הספינות שלהם
 אל הגופים שלכם
 שתי התשובות נכונות
- יד. מה היה הנשר זקן או יניק?
 זקן
 יניק
 שתי התשובות נכונות
- טו. על מה נעשה בחתונה כשנתן הבעטליר הראשון את המתנה?
 שמחה גדולה
 שמחה וחדוה גדולה
 שמחה וחדוה גדולה ועצומה מאוד
- טז. Skalt פכות: באיפה יום סיפר רבינו את האעשה Se הפעטליר העור?
 ביום שני כ"ה אדר תק"ע
 בליל שבת קודש כ"ה אדר תק"ע
 בליל שבת קודש כ"ה אדר תקס"ט

- א. איזה מתנה נתן הבעטליר העור לחתן כלה?
 בית מפואר
 שתחיו חיים ארוכים כמוני
 עשירות גדול
- ב. למה היה הבעטליר נראה עור?
 כי היה באמת עור
 כי כבדו עיניו מזוקן
 כי אין לו שום הסתכלות כלל על העולם
- ג. מה היה הבעטליר העור זקן או יניק?
 זקן מאוד
 יניק לגמרי, ולא התחיל עדיין לחיות
 שתי התשובות נכונות
- ד. מה סיפר הזקן הגדול במגדל על הזכרון שזוכר?
 כשחתכו את התפוח מן הענף
 כשהיה הנר דולק
 כשהתחיל בנין הפרי
- ה. מה סיפר הזקן הרביעי על הזכרון שזוכר?
 כשהוליכו הגרעין לנטוע הפרי
 חכמים שהיו חושבים וממציאים את הגרעין
 הטעם של הפרי קודם שנכנס בתוך הפרי
- ו. Skalt פכות: איפה פכרון יסן פכר הפקן השמיני?
 הריח Se הפרי קודם שנכנס בפרי
 המראה Se הפרי קודם שנשכה Se הפרי
 שתי התשובות נכונות
- ז. מה אמר הבעטליר העור שזוכר זכרון ראשון?
 את כל אלו המעשיות הנ"ל
 לאו כלום
 שתי התשובות נכונות
- ח. מה אמר הנשר כשדפק על המגדל?
 חדלו עוד מלהיות עשירים
 חדלו עוד מלהיות עניים
 חדלו עוד מלהיות עניים
- ט. את מי הוציא הנשר תחילה מהמגדל?
 תחילה הוציא את הזקן מכולם
 תחילה הוציא את התינוק

ונעשה פס אמה וחרוף וצוואה אלה אלה - פהפחה

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישרה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: "ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

[פרק ג] ערשטן טאג - דער 'בלינדער-בעטלער'

[אות א] האבן זיך 'התן-כלה' אנגעהויבן צו דערמאנען: "די חסדים וואס השם-יתברך האט מיט זיי געטאן, אז זיי זענען געווען אין וואלד!"

און זיי האבן אנגעהויבן צו וויינען, און זיי האבן זייער געפענקט: "ווי געמט מען דא דעם 'ערשטן' בעטלער, דעם 'בלינדן', וואס ער האט אונז געבראכט 'ברויט' אין וואלד?"

ווי זיי האבן אזוי געפענקט נאך דעם 'בלינדן' בעטלער - דערווייל רופט ער זיך אן: "איך בין דא, איך בין געקומען צו איך אויף דער התונה!" - און איך שענק איך 'דרשה-געשאנק': "אז איר זאלט זיין אזוי 'אלט' ווי איך!"

ווארן פריער האב איך איך דאס געוואונטשן: "אז איר זאלט זיין אזוי 'אלט' ווי איך!" - היינט שענק איך איך דאס דאזיגע, במתנה גמורה 'דרשה-געשאנק': "אז איר זאלט זיין אזוי 'אלט' ווי איך!"

איר מיינט: אז איך בין א 'בלינדער'! - איך בין 'גארנישט-בלינד'! - נאר די גאנצע וועלט, טרעפט ביי מיר נישט אן פהרף-עין! (דהיינו: ווי א אויגנבליק!)

(איבערדעם [צוליב דעם] האט ער א פנים ווי 'בלינד'! - ווארן ער טוט גאר קיין שום 'קוק' אין דער וועלט נישט אריין! ווארן די גאנצע וועלט טרעפט ביי אים גארנישט אן, אפילו ווי 'איך-אויגנבליק'! - איבערדעם געשיקט זיך ביי אים גארנישט קיין זעהן און קיין קוק אין דער וועלט!).

ווארן איך בין 'זייער-אלט'! - און איך בין נאך 'גאר-יונג', און איך האב נאך גארנישט אנגעהויבן צו 'לעבן'! - און בין פארט 'זייער-אלט'! - און נישט איך אליין זאג דאס, נאר איך האב א 'הספמה' דערויף: פון דעם 'גרויסן-אדלער'! - [און] איך וועל איך דערציילן א מעשה!"

(דאס [אלעס ביז אהער] רעדט אלץ דער 'בלינדער-בעטלער'!)

[אות ב] אמאל זענען געגאנגען מענטשן אויף אסאך שיפן, אויף דעם ים! - איז געקומען א 'רוח-סערה' (דהיינו: א 'שטורעם-ווינט')! און האט צופראכן די שיפן! - און די מענטשן זענען ניצול געווארן!

זענען די מענטשן געקומען צו א 'טורעם'! - זענען זיי ארויף אויף דעם 'טורעם'! און זיי האבן דארט געפונען: אלע ערליי 'מאכלים'! און 'משקאות'! און 'מלבושים'! און וואס מ'באדארף! - און ס'איז דארטן געווען 'כל-טוב'! און אלע 'תענוגים' וואס אין דער וועלט!

האבן זיי זיך אנגערופן: "אז איטלעכער זאל דערציילן א 'אלטע-מעשה', וואס ער געדענקט נאך פון דעם ערשטן 'זפרון'! - דהיינו: וואס ער געדענקט, זינט ס'האט זיך ביי אים אנגעהויבן דער 'זפרון'!"

איז דארטן געווען 'אלטע' און 'יונגע'! - האט מען מכבד געווען דעם 'גרעסטן-זקן' וואס ס'געווען צווישן זיי: אז ער זאל צום ערשטן דערציילן!

האט ער זיך אנגערופן (דהיינו: דער 'עלטסטער-זקן'): "וואס זאל איך איך דערציילן?! - איך געדענק נאך, אז מ'האט אפגעשניטן דאס 'עפעלע' פון דער 'צווייג'!"

האט קיינער נישט פארשטאנען וואס ער זאגט! - לויטמיר [נאר] ס'איז דארט געווען חכמים, האבן זיי געזאגט: "אויא [אהא], דאס איז א גאנץ אלטע מעשה!"

האט מען דערנאך מכבד געווען דעם 'אנדערן-זקן', וואס ער איז געווען יונגער פון דעם ערשטן: אז ער זאל דערציילן!

האט [ער] זיך דער 'אנדערער' אנגערופן: "אט דאס איז א 'אלטע-מעשה'? (מיט א לשון ווי איינער פארוואונדערט זיך)! - איך געדענק [אויך] די [דאזיגע] מעשה! - און איך געדענק נאך [אויך] אפילו: אז [ווען] דאס 'לעכט' האט געברענט!"

האבן זיי זיך דארט אנגערופן: "אט דאס איז נאך א 'עלטערע-מעשה' פון דער 'ערשטער'! - און ס'איז ביי זיי א חידוש געווען, וואס דער 'אנדערער' איז זיך 'יונגער', און געדענקט א 'עלטערע-מעשה' פון דעם 'ערשטן'!"

דערנאך האט מען מכבד געווען דעם 'דריטן-זקן': אז ער זאל דערציילן! - און דער 'דריטער' איז נאך 'יונגער' געווען! - האט דער 'דריטער' זיך אנגערופן:

"איך געדענק נאך אפילו, אז ס'האט זיך גאר אנגעהויבן דער 'בנין' פון דער 'פרי', אז די 'פרי' האט גאר אנגעהויבן צו ווערן א 'פרי'!"

האבן זיי זיך אנגערופן דארט: "דאס איז זיך נאך א עלטערע מעשה!"

דערנאך האט זיך דער 'פערדער-זקן' אנגערופן, וואס ער איז נאך יונגער געווען: "איך געדענק נאך אפילו, אז מ'האט געפירט דאס 'קערנדל', מ'זאל פלאנצן די 'פרי'!"

האט זיך דער 'פיפטער' אנגערופן, וואס ער איז נאך יונגער געווען: "איך געדענק נאך אפילו, די 'חכמים', וואס זיי האבן אויסגעטראכט דאס 'קערנדל'!"

האט זיך דער 'זעקסטער', וואס ער איז נאך 'יונגער' געווען, אנגערופן: "איך געדענק נאך אפילו, דעם 'טעם' פון דער 'פרי', איידער דער 'טעם' איז אריין אין דער 'פרי'!"

האט זיך דער 'זיבעטער' אנגערופן: "איך געדענק נאך אפילו, דעם 'ריח' פון דער 'פרי', איידער דער 'ריח' איז אריין אין דער 'פרי'!"

האט זיך דער 'אכטער' אנגערופן: "איך געדענק נאך אפילו, די 'מראה' [אויסקוק] פון דער 'פרי', איידער די 'מראה' איז ארויף אויף דער 'פרי'!"

"און איך בין נאך דעמאלט געווען גאר א 'קינד' (דהיננו) דער 'פלינדער-פעטלער', וואס ער דערציילט דאס אלץ!) - און איך בין אויף דארט געווען!" - האב איך מיך אנגערופן: איך געדענק די אלע [דאזיגע] מעשיות! און איך געדענק 'גארנישט'!"

האבן זיי זיך אנגערופן: "אט דאס איז א גאנץ 'אלטער מעשה', עלטער פון אלע!" - און ס'איז ביי זיי א גרויס הידוש געווען: וואס דאס 'קינד' געדענקט מער פון אלע!

[אות ג] דערזוייל איז אנגעקומען א גרויסער 'אדלער', און האט אנגעקלאפט אויף דעם 'טורעם', און ער האט צו זיי געזאגט: "הערט אויף צו זיין ארימעלייט, קערט איך אום [צוריק] צו אייערע 'אוצרות', און נוצט מיט אייערע 'אוצרות'!"

און ער האט צו זיי געזאגט: "אז זיי זאלן ארויסגיין פון דעם 'טורעם', 'עלטער' נאך 'עלטער' - ווער ס'עלטער, זאל פריער ארויסגיין!"

האט ער זיי אלע ארויסגענומען פון דעם 'טורעם'! - האט ער 'פריער' דאס 'קינד' ארויסגענומען! ווארן צום אמת, איז ער זיך 'עלטער' פון זיי אלע! - און ווער ס'איז 'יונגער' געווען, האט ער אים 'פריער' ארויסגענומען!

און דעם 'עלטסטן-זקן', האט ער גאר 'צום סוף' ארויסגעפירט! - ווארן ווער ס'איז געווען 'יונגער', דער איז זיך געווען 'עלטער' (ווארן וואס 'יונגער', האט ער זיך אלץ א 'עלטערע-מעשה' דערציילט!) - און דער 'עלטסטער-זקן', דער איז געווען 'יונגער' פון זיי אלע!

האט זיך דער 'גרויסער-אדלער' צו זיי אנגערופן: "איך וועל איך מפרש זיין די אלע מעשיות, וואס די אלע האבן דערציילט!"

דער האט דערציילט: "אז ער געדענקט נאך, אז מ'האט אפגעשניטן דאס 'עפעלע' פון דער 'צווייג'!" - מיינט ער [צו זאגן דערמיט]: [אז] ער געדענקט נאך אפילו, אז מ'האט אים אפגעשניטן דעם 'נאפל'! (בלומר: אפילו דאס וואס מיט אים האט זיך געטאן, תיכף ווי ער איז געבוירן געווארן, אז מ'האט אים אפגעשניטן דעם 'נאפל' - אפילו דאס געדענקט ער אויף!).

און דער אנדערער, וואס ער האט געזאגט: "ער געדענקט נאך אפילו, אז דאס 'לעכט האט געברענט'!" - מיינט ער [צו זאגן דערמיט]: [אז] ער געדענקט נאך, אז ער איז געווען בעיבור, וואס דעמאלט ברענט א לעכט אויף דעם קאפ! (ווארן אזוי שטייט אין דער גמרא (נדה ג): "אז דעמאלט אז דאס קינד איז ביי דער מוטער אין בויה, דעמאלט ברענט א לעכט אויף זיין קאפ" וכדו!).

און דער וואס ער האט געזאגט: "אז ער געדענקט נאך אפילו, אז ס'האט אנגעהויבן צו ווערן א 'פרי'!" - דאס איז [צו זאגן דערמיט]: [אז] ער געדענקט נאך אפילו, ווי זיין גוף האט אנגעהויבן צו ווערן, דעמאלט אז דאס קינד הייבט נאר אן באשאפן צו ווערן!

און דער געדענקט נאך: "דעמאלט, אז מ'האט געפירט דאס 'קערנדל' צו פלאנצן די 'פרי'!" - דאס איז [צו זאגן דערמיט]: [אז] ער געדענקט נאך אפילו: ווי די טפה איז נמשך געווארן!

און דער געדענקט נאך: "די 'חכמים', וואס זיי האבן אויסגעטראכט דאס 'קערנדל'!" - מיינט ער [צו זאגן

דערמיט: [א] ער געדענקט נאך אפילו: אז די טפה איז נאך געווען אין מוח!

און דער געדענקט נאך: "דעם טעם"! - דאס איז [צו זאגן דערמיט]: [אז ער געדענקט נאך]: דאס נפש!

און [דער געדענקט נאך]: "דער ריח"! - דאס איז [צו זאגן דערמיט]: [אז ער געדענקט נאך אפילו]: דער רוח!

און [דער געדענקט נאך]: "די מראה"! - דאס איז [צו זאגן דערמיט]: [אז ער געדענקט נאך אפילו]: די נשמה!

און דאס קינד האט געזאגט: "ער געדענקט 'נארנישט'!" - ווארן ער איז 'גרעסער' פון זיי אלע, און ער געדענקט אפילו: וואס ס'געווען פאר [ס'איז נאך געווען] 'נפש', 'רוח', ו'נשמה' [די בחינה פון 'אין' - 'נארנישט']!

דרום [דערביער] האט ער געזאגט: "ער געדענקט 'נארנישט'!" (כלומר: ער געדענקט נאך אז "ס'נארנישט" געווען! - געדענקט ער אפילו, וואס דארט האט זיך געטאן, וואס דאס איז העכער פון אלע!)

און דער 'גרויסער-אדלער' האט צו זיי געזאגט: "קערט אייך אים [צוריק] צו אייערע 'שיפן' - דאס זענען אייערע 'גופין' [גופים: קערפערס], וואס זיי זענען צופראכן געווארן - זיי וועלן ווידער געבויעט ווערן! - היינט קערט אייך אים [צוריק] צו זיי!" - און ער האט זיי געבענטשט!

און צו מיר (דהיינו: צום 'בלינדן-בעטלער' וואס ער דערציילט דאס אלץ), האט ער געזאגט (דהיינו: דער 'גרויסער-אדלער'): "דו קום מיט מיר, ווארן דו ביזט אזוי-ווי איך! - ווארן דו ביזט 'זייער-אלט'! און 'נאר-יונג'! - און דו האסט נאך 'נארנישט' אנגעהויבן צו לעבן! און דו ביזט פארט 'זייער-אלט'! - און איך בין אויף אזוי! ווארן איך בין 'זייער-אלט'! און בין נאך 'נאר-יונג' וכו'!"

[אות ד] נמצא [קומט אויס]: האב איך א 'הסכמה' פון דעם 'גרויסן-אדלער': אז איך בין 'זייער-אלט'! און בין 'נאר-יונג' וכו'! - היינט שפענק איך אייך במתנה גמורה 'דרשה-געשאנק': "אז איר זאלט זיין אזוי-אלט ווי איך!"

איז דארט געווארן א גרויסע שמחה! און זייער א גרויסע חדוה! - און זיי זענען זייער פריילעך געווען!

[פרק ד] צווייטן טאג - דער 'טויבער-בעטלער'

[אות א] אין דעם 'אנדערן-טאג' פון 'שבעת-ימי-המשטה' - האבן זיך די 'התן-כלה' ווידער דערמאנט: אין דעם 'אנדערן-בעטלער', וואס ער איז געווען א 'טויבער'! - וואס ער האט זיי מ'חיה געווען, און האט זיי געגעבן 'ברויט'!

און זיי האבן געוויינט און געבענקט: "ווי נעמט מען דא אהער דעם 'טויבן-בעטלער', וואס ער האט אויף מ'חיה געווען!"

דערווייל! ווי זיי האבן אזוי געבענקט נאך אים - דערווייל קומט ער אריין, און זאגט: "איך בין דא!" - און איז אויף זיי ארוםגעפאלן! און האט זיי געקושט! - און ער האט צו זיי געזאגט: "היינט שפענק איך אייך במתנה: אז איר זאלט זיין אזוי-ווי איך, אז איר זאלט לעבן, אזוי א 'חיים-טובים' (כלומר: א גוט לעבן), אזוי-ווי איך!"

ווארן פריער האב איך אייך געבענטשט דערמיט! - היינט שפענק איך אייך מ'יין 'חיים-טובים', במתנה גמורה 'דרשה-געשאנק'!

איר מיינט: אז איך בין 'טויב'! - איך בין 'נארנישט-טויב'! - נאר די גאנצע וועלט, טרעפט ביי מיר 'נארנישט אן, אז איך זאל הערן זייער 'הסרון'!

ווארן נאר אלע 'קולות' פון דער וועלט, זענען אלע נאר פון 'הסרונות'! - ווארן איטלעכער שרייט אויף זיין 'הסרון'! דהיינו: אויף דעם וואס ס'גייט אים אפ [ס'פעלט אים עפעס]!

און אפילו אלע 'שמחות' פון דער וועלט, זענען אלע נאר פון 'הסרונות'! - וואס מ'פריידט זיך אויף דעם וואס ס'איז אים אפגעגאנגען [ס'האט אים עפעס געפעלט], און היינט האט ער דאס וואס ס'איז אים אפגעגאנגען.

און ביי מיר טרעפט די גאנצע וועלט 'נארנישט אן: אז איך זאל הערן זייער 'הסרון'! - ווארן איך לעב אזוי א 'חיים-טובים', וואס ס'האט נאר קיין שום 'הסרון' נישט!

און איך האב א 'הסכמה' דערויף, אז איך לעב 'חיים-טובים': פון דער 'מדינה פון עשירות'!

און זיין 'חיים-טובים' [פונעם דאזיגן 'טויבער-בעטלער'] איז געווען: [א] ער האט געגעסן 'ברויט'! און געטרונקן 'זואסער'!

נאמען _____
 טעלפון _____
 שטאט _____

דעם רבינ'ס מעשיות

בחינה אויף ספורי מעשיות די דרייצנטע מעשה (2) - פון די זיבן בעטלירס

- ט. וועמען האט דער אדלער ארויס גענומען די ערשטע?
 דעם גרעסטער זקן
 דאס קינד
 לויט די אייב
- י. וויאזוי האט ער מפרש געווען דעם זעקסטן זקן וואס געדענקט די טעם?
 נפש
 רוח
 נשמה
- יא. וויאזוי האט ער מפרש געווען דעם זיבעטן זקן וואס געדענקט די ריח?
 נפש
 רוח
 נשמה
- יב. וויאזוי האט ער מפרש געווען דעם אכטן זקן וואס געדענקט די מראה?
 נפש
 רוח
 נשמה
- יג. צו וואו האט ער זיי געהייסן צוריק גיין?
 צו די שיפן
 צו זייערע גופים
 ביידע תשובות זענען ריכטיג
- יד. וואס איז געווען דער אדלער?
 אלט
 אינג
 ביידע תשובות זענען ריכטיג
- טו. וואס איז געווארן נאך די דרשה געשאנק פון דעם בעטלער
 א גרויסע שמחה
 א גרויסע שמחה און זייער א גרויסע חדוה
 א גרויסע שמחה און זייער א גרויסע חדוה און זיי זענען זייער פרייליך געווען
- טז. **שאלת פכות: ווען האט דער רבי דערצײלט פון דעם בעליבן בעטלער?** (עײן יאױ אױהרנױת אױת מױב)
 ביים שני כ"ה אדר תק"ע
 בעליל שבת קודש כ"ה אדר תק"ע
 בעליל שבת קודש כ"ה אדר תקס"ט

- א. וואס האט דער בלינדער בעטלער געגעבן אלס דרשה געשאנק?
 א שיינע הויז
 אז זיי זאלן זיין אזוי אלט ווי ער
 א גרויסע פארמעגן
- ב. פארוואס האט דער בעטלער אויסגעזען בלינד?
 ווייל ער איז באמת געווען בלינד
 ווייל ער איז געווען אלט און האט שוין נישט געקענט גוט זעהן
 ווייל ער קוקט נישט אין דער וועלט
- ג. וואס איז דער בלינדער בעטלער געווען?
 זייער אלט
 גאר יונג - בכלל נישט אנגעהויבן צו לעבן
 ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ד. וואס האט געדענקט דער גרעסטער זקן?
 ווען מ'האט אפגעשניטן דאס עפעלע פון די צווייג
 ווען די ליכט האט געברענט
 ווען ס'האט אנגעהויבן ווערן א פרי
- ה. וואס האט געדענקט דער פערטער זקן?
 ווען מ'האט געפירט די קערנדל
 די חכמים וואס האבן אויסגעטראכט די קערנדל
 די טעם פון די פרי נאך פאר ס'איז אריין אין די פרי
- ו. **שאלת פכות: וואס האט געדענקט דער אכטער זקן?**
 די ריח פון די פרי נאך פאר ס'איז אריין אין די פרי
 די מראה פון די פרי נאך פאר ס'איז אריין אין די פרי
 ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ז. וואס האט דער בלינדער בעטלער געדענקט?
 די אלע מעשיות
 גאר נישט
 ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ח. וואס זאגט דער גרויסער אדלער?
 הערט אויף זיין עשירים
 הערט אויף זיין ארימע לייט
 הערט אויף זיין עניים

א פרישע מחפה און פרישע חפז און פרישע חפז און פרישע חפז - איס פריש פריש

די סיפורי מעשיות וואס דער הייליגער רבי האט דערציילט זענען קודש קדשים, זיין כוונה איז געווען אונז צו אויפוועקן פון טיפן שלאף, אזוי ווי דער רבי האט געזאגט אז "די סיפורי מעשיות זענען מסוגל צו אויפוועקן פון שלאף.

דער הייליגער רבי האט געזאגט אז אין יעדע ווארט פון די הייליגע מעשיות זענען באהאלטן סודות התורה, און אפילו א פשוטער מענטש וואס וועט עס לערנען, קען ארויס נעמען פון דעם מוסר און התעוררות צו השם יתברך.